

Abby Fabiaschi

Hayatım Güzeldi

BEYAZ BAYKUŞ: 21
ROMAN: 10

HAYATIM GÜZELDİ // ABBY FABIASCHI
Orijinal adı: I Liked My Life

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Begüm Kovulmaz
Editör: Devrim Yalkut
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Haziran 2017
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-271-6

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com

facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/ beyazbaykusy
instagram.com/ beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Abby Fabiaschi

Hayatım Güzeldi

“Bir anne ölse de terk etmez...”

Çevirmen: Begüm Kovulmaz

Babam Michael Anthony Fabiaschi'ye...

1995-2008

*“Zamanı durdurup
iyice dinleme yeteneđi vardı
ve bu sayede kim olacağımızı duymak kolaydı.”*

- Brian Andreas

BİRİNCİ BÖLÜM

• Madeline •

Kocam için mükemmel bir eş buldum. Benim kadar gelenekçi biri değil, bu iyi bir şey. Benim kadar zeki de değil ama Brady benim sivri zekâma yirmi yıl katlandı zaten. Sayemde karalahananın kolesterolü düşürdüğünü, küçük bir kızın babasıyla evlenmek istemesinin normal olduğunu, yola sürekli baksanız da direksiyon başında e-posta yazmanın alkol alıp araba kullanmaktan daha az tehlikeli sayılmayacağını öğrendi. Bu bilgiler zamanında faydalıydı ama şu anki durumumuz düşünülünce artık işe yaramıyorlar.

İçinde bulunduğum durum insanı mütevazı olmaya zorluyor gerçekten. Kararlarını Gallo şarabı şişelerine aldırان annem gibi zayıf biri olmamaya çalışarak geçirdim bütün hayatımı ama artık Brady'nin benden daha yumuşak birine ihtiyacı var. Sulugöz, aşırı duygusal birine değil –aptal veya hercai kadınlara katlanamaz zaten– sürekli haklı çıkmayan birine. Konuşurken cümlelerin ortasında susup beklediği zaman sinir olmayacak birine. İyi bir dinleyici olan, uyku çekmeyi seven, doğası gereği kızımız Eve'ı kucaqlayacak, sürekli skor tutmakla uğraşmayan birine.

Bu işe alma sürecini yönetebilirim en azından.

Öncelikle ilkokul öğretmenlerine odaklandım çünkü günün büyük bölümünü altı yaşındaki çocuklara laf anlatmaya çalışarak

geçirmeyi seçmek, hevesli ve sabırlı olmak gibi sık sık bir arada rastlanmayan iki özelliği birden gerektiriyor. Çabucuk vazgeçen biri ailemin moralsiz halini de çekici bulmayacaktır. Başta neredeyse tüm öğretmenlerin parmağında nikâh yüzüğü olduğunu görünce cesaretim kırıldı. Sanki erkekler ne kadar bıktırıcı olduklarını biliyorlardı ve palavralarına tahammül edebilecek kadınları seçmeye çalışıyorlardı. Öğretmenlerin hepsi kapışılmıştı ve geriye kalan birkaçı da bu durumdan şikâyetçiydi ama hemşirelere geçmeye hazırlanırken, Rory'yi gördüm. Okul servisinde görevliydi, yüzünde büyük, yuvarlak camlı bir güneş gözlüğü vardı, ayaklarında da yapay taşla süslenmiş parmak arası terlikler. Kırk yaşında hâlâ havalı görünmeyi başarıyordu, bunu çocuk sahibi olmadığı için başardığını umdum. Brady ile Eve'in fazladan yüke ihtiyacı yok, onların geleceğinde *birleşen aileler* olmamalı. Rory kumral saçlarını gevşek bir örgü yapmıştı, teni tamamen çillerle kaplıydı. Yanından geçen küçük çocuklardan birinin sümüğü eteğine yapıştığı zaman bile gülümsemeye devam etti.

Şu anda manavda. İçgüdülerimin doğru olduğundan emin olmak için ayrıntıları inceliyorum. Öldükten sonra içgüdülerinizin hassaslaşacağını, bitiş çizgisini geçtiğiniz için bu tür bir kozmik ödül alacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Benimkiler şimdilik aynı. Son dünya bir sinema ekranı gibi teklifsizce aşağıda duruyor. Bana yol gösteren bir rehber ruh falan da yok. Beyaz saten giysiler içinde zarafetle gökyüzünde süzülüyor, bir zamanlar geceleri uyumama engel olan varoluşsal sorular hakkında içgörü kazanıyor da değilim. İnsanlar hayaletlerin kendilerine musallat olduğunu sanıyor ama aslında tam tersi geçerli. Sizler bana musallat oluyorsunuz. Hayatım artık uzanıp alamadığım nefis bir tatlıyı andırıyor.

Belki de araftayım. Bitiş çizgisini kırklı yaşlarımda geçeceğimi bilseydim, dini konulara daha fazla önem atfederdim. Brady'nin ebe-

veynleri epey dindardı ve yeniyetmelik çağında birkaç yıl boyunca annem Meg'le beni kilise okuluna bırakmış, kiliseyi bir tür ücretsiz kreş gibi kullanmıştı. Bu fikri adsız alkolikler toplantılarından birinde duymuştu. Zaten ben küçükken AA toplantılarının içki saklayacak yeni yerler bulmaya yaradığını sanıyordum çünkü bu toplantılardan dönüşte içki şişelerini gizleyecek yeni bir zula bulurdu annem hep.

“O genç rahibe bize ne demişti?” diye düşünerek ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum. Kötü ruhlar cehenneme gider, iyi Katolikler cennete, cennete gitmesi gereken ama şimdi hatırlamadığım nedenlerden dolayı hemen gidemeyen ruhlar da arafa. Rahibenin araftan cehenneme gidilmediğini, arafta sonsuza kadar kalınmadığını söylediğinden de eminim çünkü böyle belirli, özenle kaydedilmiş kurallar olmasına şaşırdığımı hatırlıyorum. Tanrı'ya doğrudan ulaşabilen birileri mi vardı? Öyleyse, annemiz için biraz daha irade rica edebilir miydik kendisinden?

Tinsel dünyada şu an görebildiğimden daha fazlasının olduğunu hissediyorum ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Uzay ve zamandan bol bir şeyim yok. Kendimi bu duruma düşürmüş olmak durumu çok daha acı verici hale getiriyor. Ailemin durumunu düzeltmeden huzur duyamayacağım belli ki.

Rory'nin güzel bir dana biftek seçtiğini görmek hoşuma gidiyor. Brady bir vejetaryenle asla anlaşamaz. Seçimleri iyi bir aşçı olduğunu gösteriyor; pancetta, taze soğan, enginar, kapari. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız uzak duracağınız türden malzemeler. Yerime geçecek kişinin mutfak işlerinden anlaması lazım. Ben çocukken, annem kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğinde hep aynı on malzemeyi koyardı önümüze. Evde de okul kafeteryasındaki gibi aynı yemekleri dönüşümlü olarak yedik. Önceki geceden kalan biftek ve patates sabah kahvaltısında omlete eklenir, öğle yemeğinde biftekli sandviçe dönüşür, akşam yemeğinde biftek yahni-

si olarak önümüze konurdu. Mayonez annemin mutfağında koli bandı gibiydi; çözemeyeceği sorun yoktu. Yemek fazla mı kuru olmuştu? Baharatlı? Sulu? Neyse ki Hellmans's marka mayonez vardı. Kendi mutfağıma geçtiğimde biraz çeşitlilik için can atıyordum, Brady'yi de epey şımarttım. Benden sonra kilo verdi, çok kilo verdi. Özellikle yüzüne bakıp derisinin yanaklarından sarktığını görünce fark ediyorum bunu.

Akşam yemekleri bizim evimizde çok önemliydi. Brady'nin mesaisine uygun şekilde geç yemek yedik. Okuldan dönünce Eve'e kocaman bir atıştırma hazırlardım, böylece akşam yemeğini geç yemekten şikâyet etmezdi. Birlikte yemek masasının başında geçireceğimiz saati hepimiz ipe çekerdik. Her gece masaya temiz masa örtüsü serer, evlenirken aldığım altın yaldızlı porselen tabakları çıkarırdım. Porselen yemek takımını onu boşuna aldığımı söyleyen kız kardeşim Meghan'a inat olsun diye seçmiştim. "Bu takımı asla kullanmayacaksın Maddy" demişti. "Kimse kullanmaz." Bazen tabakları masaya koyarken onu arardım, gülüşürdük.

"Evinin kraliçesi olacağını kim düşünürdü?" demişti bir gece. "Wellesley Koleji'ni birincilikle bitirince önde gelen işkadınlarından biri olacağını sanmıştım." Alınmama fırsat bırakmadan devam etti: "Çoğu zeki insanın sahip olmadığı özel bir içgörüye sahiptir."

Meg böyledir işte.

Brady eve döner dönmez müzik setinin başına geçerdi. Ancak müzik çalmaya başladıktan sonra merhabalaşıp konuşmaya başladık. Brady en çok Harry Connick Jr.'ı severdi. Bu konuda ona takılırdım çünkü insanlar uzun kahverengi saçları ve ayrıık gözleriyle birbirlerine benzediklerini söylerdi ama Brady piyano ağırlıklı her müziği sever aslında. Ben akşam yemeği masasını hazırlamayı bitirirken müzik evde dolaşırdu. Yemeğimizi bitirdikten sonra da uzun süre masa başında oturur, o gün olan iyi kötü şey-

lerden konuşur, hafta sonu için plan yapar, güler, bazen tartışırız. Dikkatimi çeken bir kitabın reklamını yapardım, Eve ile Brady de bitirdiğim zaman kitabı okumamak için bahaneler sıralarlardı.

Eve bu akşam yemekleri sırasında ilginç fikirlerini ortaya atar, çıldırmakta olan hormonlarının etkisini de yemeğimizle birlikte sindirmemiz gerekirdi. Bir akşam, okuldan her zamanki gibi keyifli dönmedi ve yemekte şöyle dedi: “Bugünkü sıkıntım şu: Kim olduğumla hiçbir ilgim yok. Beni ne yaptığınız oyum.” Genzime kaçan şarap yüzünden öksürürken on üç yaşındaki Freudyen kızım baktım ve bunun derin bir düşünce olduğunu fark ettim. Ama bir çarşamba gecesi aniden yüzleşebileceğim türden bir düşünce değildi. Her anne için ürkütücü bir andı.

Brady daha çabuk kendine geldi ve kızımızın dram merakına güldü. “Sakin ol bakalım. Annen ve ben bu sorumluluğu üstlenmiyoruz. Sen kimsen osun.” Brady’nin bana anne dediğini duymak hâlâ tuhaf geliyordu. Öyle çiftlerden olmayacağımıza söz vermiştik ama Eve’in söylediği ilk sözcük *Maddy* olunca üzerinde pek tartışmadan yetişkin kimliklerimizden vazgeçip anne ve baba olmayı benimsedik.

Eve tabağına baktı, önceden çalışılmış bir tavırla iç geçirdi. “Böyle karşılık vereceğini biliyordum.”

“Doğru, tahmin edilebilir biriyim ben” dedi Brady. “Ama beni annem ve babam bu hale getirmede. Kişiliğim böyle.” Eve onun hazırcevaplığına hafifçe gülümsedi, ben de işlevsel ailemin üyelerinin iletişim becerisine şahit olduğum için sevindim. O zamanlar konuşacak çok şeyimiz vardı. Bir zamanlar kocaman ahşap kapısı ve eski paspasıyla davetkâr görünen evimiz artık öyle sessiz ve karanlık ki yoldan geçenler boş olduğunu sanıyorlar.

“Bayan Murray” diye haykıran bir kız Rory’nin yanına gelince düşüncelerim dağılıyor.